

Janet, de initiatiefneemster van die workshop, vertelde af en toe wat over haar eigen leven. Wat ik me daarvan herinner, zijn de volgende woorden: vrij, open en eerlijk, authentiek, nieuwsgierig onderzoekend en speels als een kind, ook confronterend en niet per se makkelijk, maar wel waarachtig. Ze vatte het dus samen in de term '*aligned* leven'. En wat het dan ook precies was, ik wilde dat ook. Dus werd dat mijn focus tijdens het Open Up festival.

Ik herinner mij dat ik tegen het einde van het festival opeens een besef kreeg van de stand van zaken. Was ik wel op het goede pad? Deed ik precies wat paste bij mijn wens om *aligned* te leven? Ik wandelde over het grote festivalterrein, nadat ik Dotje naar bed had gebracht. Zo had ik dat al verschillende avonden gedaan: Dotje naar bed brengen en haar op de hoogte stellen van het feit dat ikzelf nog even rond zou wandelen en/of dansen. Wanneer ik weer terug zou zijn, zou ik haar van haar matrasje tillen en bij mij op het tweepersonsmatras verder laten slapen.

Ik wandelde over het terrein en kwam bij een tipitent aan waar een rij mensen stond die op het moment dat ik aankwam precies gesmucht werden. Dat is een soort van gereinigd worden met de rook van gebrande salie. Ook dat had ik nog nooit meegemaakt.

Ik sloot aan in de rij en toen ik aan de beurt was, vroeg de vuurman: "Wil je zo meteen wat in het vuur gooien als offer voor de vuurspirits of wil je vragen om iets te ontvangen, een inzicht, een antwoord of inspiratie?"

Ik dacht kort na en al snel wist ik dat ik behoefte had aan een aanwijzing om te zien of ik op het goede pad was. Dus nam ik wat zaden uit het tweede schaalpje en gooide die op het daarvoor bedoelde moment in het vuur in de tipi. Het was een stiltetipi en er gebeurde niet veel voor mij, dus na een half uurtje besloot ik terug te gaan naar mijn tent om te gaan slapen.

De volgende dag, toen ik uit mijn tent stapte, kwam ik Cordelia tegen. Dit gebeurde niet elke ochtend, hoewel onze tenten tegenover elkaar stonden.

“Mijn man heeft gisteravond een reading van Peter den Haring gekregen en dat was *spot on*. Is dat niks voor jou?” zei ze met een twinkeling in haar ogen.

Meteen herkende ik de mogelijke aanwijzing waar ik de avond ervoor om gevraagd had en direct besloot ik om deze Peter den Haring te vinden. Zoeken zou niet zoveel zin hebben op een terrein waar zo’n vijfhonderd mensen door elkaar liepen. Dat voelde al snel als zoeken naar een speld in een hooiberg. Nee, ik besloot niet te zoeken, maar te vinden, en zo ging het. Op een bepaald moment zag ik hem zitten op een bankje. “Jij bent toch Peter den Haring?” vroeg ik zelfverzekerd.

“Jazeker,” bevestigde hij. Ik hoorde een Haags accent. Ik vroeg hem of hij die dag kans zag mij een reading te geven en hij zei om acht uur 's avonds wel tijd te hebben. We spraken af bij de ijskar bij de brug. Voor mijzelf besloot ik om deze afspraak geheel organisch te laten plaatsvinden. Ik zou me

geenszins laten opjatten of op welke manier dan ook stressen. Als dit inderdaad de aankondiging van een aanwijzing was, dan hoefde ik me geen zorgen te maken, want dan kwam die aanwijzing hoe dan ook bij mij terecht. En precies zo ging het in zijn werk. Zoals elke avond aten Dotje en ik samen, daarna nam ik haar mee naar de douches en douchte haar, vervolgens poetsten we onze tanden en nam ik haar schoon in haar pyjamaatje mee naar onze tent. Elke avond las ik haar een verhaaltje voor en wachtte tot ze in slaap zou vallen en ik nog even de hort op kon gaan.

Deze avond verliep dit hele proces ontzettend soepel. Niet één keer was het nodig haar aan te sporen, moeiteloos belandde ze in haar bedje. Toen ik de eerste bladzijde van het verhaaltje voorgelezen had, keek ik even naar hoe ze erbij lag. Tot mijn grote verbazing sliep ze al. Heel stil legde ik het boekje weg en sloop ik de tent uit. Op mijn mobieltje zag ik dat het precies acht uur was.

Peter was een ijsje aan het eten en had dat bijna op. "Je bent nog net op tijd. Als dit op was, zou ik vertrekken," zei hij vlak voordat hij het laatste stukje van zijn ijshorentje in zijn mond stak.

"Nou, dan ben ik precies op tijd," kon ik niet nalaten op te merken.

Hij vroeg waar ik voor kwam.

"Ik wil *aligned* leven," zei ik opgetogen, alsof dat hem meteen helderheid zou geven over wat dat voor mij inhield.

Maar hij vroeg door. "Waar heb je behoefte aan?"

"Ik wil gezien worden."